خونکار

(ناول)

لیکوال:نصیر احمد احمدي

د چاپ کال:۱۳۸۹ل

خونکار

نـــــــاول

لیکوال :

نصیر احمد احمدي

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم: خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

کمپوز: لیکوال

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

پیل

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې ښسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو، لاس يې وروړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، ځو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته يې ځنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سړه ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستوري منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړي ښه شېبه غلی ناست و، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې وروړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستې ورکوله...خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خولې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته. ځو ګامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګلونه يې پر تيږو ولګېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غږې يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل..

سر يې وځړېد، زړه يې ولړزېد، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و، سپوږمۍ د يوه تبر د ځوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو، د سړي په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې..

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منږو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

یو دم یې د ښی پښې بته (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچني خړ کب یې د دوو سپینو ګوتو په مینځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مینځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتیا وه، یوازې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه وروا چولې، اوبه وڅڅېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونی (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوني نوې راوتلې ښکې لندې وې...نجلۍ د مرغۍ چوچونی پر شنو وښو کېښود ، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد ، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلۍ یوه شیبه کېناسته، لنډه، لنده زنه یې څلیدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګینه دروازه پرانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې، بلې خوا ته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:

_غوټۍ !

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې خیره نیولې وه.

نجلۍ وویل:

_ولې خپه یې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ ! تیر ماخستن ستا د تره کره و ، له هغه سره یې د کاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.

نجلۍ یوه شیبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_ما ویل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تریو کړ:

ـنه !

نجلۍ وویل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ورولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ـښه ده، زه به ورته ووایم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیورې رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یوازې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو دربېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي خبره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسرګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

له دې سره یې د بوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس وروغځاوه، په زوره یې وویل:

ـيا الله ! د خدای د يادولو وخت دی.

شپېبه وروسته په کوټه کې يو اځې يو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په ږيره کې يې سپين ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی يوه شېبه ناست و، بيا ولاړ شو، په تګ کې يې کينه پښه درنه پسې اخيسته، له کوټې ووت، د کلا لويه دروازه يې بېرته کړه، غوټۍ منډه ور واخيسته، پيچلي تور ويښته يې پر تندي پراته ول، وړې سترګې يې سرې ښکارېدلې...په زوته يې وويل:

ـکاکا ! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد ؟ !

د سړي سر وخوځېد، ورو يې وويل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

يوه تېره چيغه يې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه !

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وويل:

ـچتيات مه وايه ! ! ! !

ښځې يو دم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخيسته، ښځه يې تر مټ ونيوله، ورو يې وويل:

ـمورې ! رسوايي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چيغه يې کړه !

ـووايه ! څه ټکه دې پرې واچوله؟ ! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه يې تر مټ ونيوله، په وره يې ننه ايسته.

غوټۍ بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ يې وويل:

ـکاکا ! پلار مې بيګا له تا سره و؟ نه؟ ! ! !

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:

_هو ! موږ تر ناوخته ناست وو ، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو ، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامينځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو ، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شوارورزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وويل:

_پلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

_نه پوهېږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو ، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و ، د بار پر سر يو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان ګامونه اخيستل... دی هډوور سړی و ، مږه ږيره يې درلوده، سترګې يې غټې وې، پر تندي يې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

_جانکو !

ځوان، بار پرېښود ، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وويل:

_ته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

_د باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی يا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په نښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې يې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو يې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د د یوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـ خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونړو ته ژړلي ول، ورونه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په ټګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شیبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـ یو مړی موندل شوی دی.

غوث الدین سلام وکړځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

ـ څه چتیات وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

ـ زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

ـ څه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

ـ خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغلی، ما ویل چې کومه مږکه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کړښوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

ـ عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوښست، غاړه يې يوائې پر پوستکي بنده وه، په ښۍ اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېښست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، څو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.

يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوائې دوو ـ دريو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سرې يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته...

غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهدانې څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

کلکه ښکارېده، په ځپولي ګاړګوتي ویښتو کې یې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو یې د اوښکو وچې لیکې ښکاریدلې...

غوث الدین د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، وروسته یې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کینه اوږه ولګاوه، په چیغو چیغو یې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې یې ژړل..

سړي ورو وویل:

_غوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونیو....

سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټینګ کړ:

_بس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وویل:

_مور ته دې ووایه چې ځان تیار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل..

سړی یوه شېبه کېناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کیده...

سړي ګامونه واخیستل، کاهدانې ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله..

سړی یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لویه دریځه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

_جانکو !

ځوان غتې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

_ته به له دې هیسته یواځې یې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په میده کولو بوخت شو.

ناڅاپه یوه زوروه چیغه تاوراتاو شوه !

_ته خونکار یې ! مورې ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدین په بیړه شا ته وکتل، ورېنداره یې وه، ولاړ شو ، په خشکه یې وويل:

_چټیاټ مه وایه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره یې منډه کړه، د جانکو له لاسه یې ساتول ور واخیست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چیغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه یې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جریبه ځمکه، باغ، کلا او نورمیراث یې تاته پاتې کیږي....

غوث الدین غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټې مور یې په کشولو کشولو له کاهدانې ویسته

غوث الدین خپل سر پر ځنګانه کېښود ، یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته یې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدین هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره یو ځاې د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدینه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که...))

نه شېبه ووته، بیا د سړي څنګ ته خوک کیناست، غوث الدین سر پورته کړ، غوټې وه، وړې سترګې یې سرې وې، پر سرو شونډو یې تور پترې ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غریو کې یې وويل:

ـما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته ووایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچوني ببرته په چونېډا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیورې پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدین وویل:

ـزه به نور دلته اوسم

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، یوه لوېشت کاهګل لاندې ولوېد ، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه یې وویل:

ـځنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تریو شو ، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

ـبس که پلیتې !

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي یوه شېبه غلی و ، وروسته یې نجلۍ ته وکتل، ورو یې وویل:

ـمور دې پوه که، په دې ځلورو دېوالونو کې دوه تور سرې یوازې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وویل:

ـ خو ستا دواړه میرمنې هم یوازې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـزړه مه خوره ! ما خپل اوښې ته ویلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخیسته، ورو یې وویل:

ـغوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟
نجلۍ کیڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګینه درنه دروازه یې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی یې په سپږمو ننوت،کوټې دریڅه نه درلوده، په مینځ کې یې یو پلاستیکي فرش ویړ (هوار) و.

سړي یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته یې وکتل، یوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې یې څیرې خیرن پلاستیک با د رپاوه.

سړي وویل:

ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ـ هیڅ، یوائې د وړو زوړ کندو ایښی دی.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ـ غوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستیکي فرش ټول کړ، پر ختېینو زینو وخته.

غوث الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل ښکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چو په چوپتیا وه، د جارو غږ راته، د برج له وړې ورسی مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زینو راکښته شوه، غوث الدین ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریځې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې یوه ټُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل شوي وو.

غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، وربنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولي ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

غوث الدين ببرته نيت وتاړه، دوه رکعته سنت يې وکړل، لنډه شېبه يې لاسونه لپه نيولي ول، وروسته پر زينو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، ورېندار يې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره يې خپل ټټر راويست، خو غوث الدين لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو يې وويل:

ــ نه وي!

ځوان تر خپلې زرينې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور وېښته يې وګرول، شونډې يې وخوځېدې:

ــ له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردی موټروانې ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ يې پر غولي کېښنود، ببرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپين ګرد مخ کې يې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، ببرته يې سر ټيټ شو.

غوث االدين يوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، يوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وويل:

ــ تروري! کيسه څه وه؟

ښځه غريو واخيسته، ژړا يې کابو کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ــ د قيامت نښې دي، ماته خو داسې ابسې چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نيغ ورته وکتل.

ښځې وويل:

ــ خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي يم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

ــ وشرمېږه! په خپل ليوره پسې داسې خبرې کوې!

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"_چوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وخوځېد.

ځوان سرې ساه واخیسته، ورو یې وویل:

_زما هم زړه ته نه لوېږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

_حمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_ټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی ، سبا به سره وینو.

_مړی (ډوډۍ) خو وخوره !

_زړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و ، پر تورو څنو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو ، غوټۍ د ځاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ ، دوه نازک بدنې منې يې ورو شکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چو په چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کيڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و ، غوث الدين ورغی، د دېوال سيورې ته په هوار شوي زاړه ليمخي کېناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

_انګور څنګه دي؟

جانکو په لينده کې ګيټۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:

ـرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پښخې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منهو پر ونو ور تيتې شوې، ښاخو نه وخړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، هماتله پر ليمخې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ـد مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درېواره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د   غوث الدين په ليدو غلي شول.

سږی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سږي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ـحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ـحميد زما وراره دی!

سړي یوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:

_ستا به وراره یې، زما هیڅ نه کېږي !

ښځې اور واخیست:

_دا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

_له دې هیسته به زما وي.

ښځې یو دم وژړل:

_ګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.

غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو ، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:

_ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که !

نجلۍ په رېږدیدلي غږ وویل:

_خو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدین یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_منم ! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، یو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

سړي وویل:

_مور دې پوه که ! حمید به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې یې نه راسپروي.

نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.

سړي یوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

ـحمید به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پښغله یې، تا ته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدین لاس ور وغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله ، تر چوترې یې لاندې وغورځوله.

پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسوله، سړي یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پیشو ژبه ورته راویسته

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یواځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اورېد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ـخوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ـخوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ـد کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:

ـقواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.

غوث الدین وټوخل، دواړو په بېړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

ـمړی (ډوډۍ) دې وخوړه؟

دواړو په حیرانۍ ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دې وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه

ـنو بیا ځه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

ـتا ته حاجت نشته !

سړي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

ـشپه ده، کلی مو هم لرې دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدین ورغی، جانکو د باندې په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، ښېبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمڅې کېښوده.

جانکو وویل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

جانکو سرې ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپې غپل....

غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد ، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوث الدين وويل:

ـ غوټۍ لورې ! بيګا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نيولی، يو جارو پرې تېره که !

نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړی پرېښود ، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوث الدين پر اخور کېناست، دالان ته يې وکتل، له دريڅو څخه يې تور لوګی راووت...

نه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوث الدين مخکې شوه، په تګ کې يې وويل:

ـ کاکا ! لږ ماتل شه !

سړی بېرته غوااو ته ورنږدې شو ، غولي ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايي ترې ولوېدل.

يو سونګی يې واورېد ، شا ته يې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری يې مازې په غاړه کې بند و ، له هر ګام سره به يې پيچلي اوږده ويښته له ملا جلا شول..نجلۍ په يوه وره ننوته.

یودم تېرې کوکې پورته شوې...د سرې له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار يې له کوټې را ووته، چيغه يې کړه !

_ته خوني يې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدين لاندې وکتل، يوه لاسي وړه بتۍ ورغړېده، د سرې له بوټ سره ولگېده، ښځې په ژړا کې وويل:

_دا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !

سرې بتۍ ته په حيرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

_ستا تر توشکې لاندې وه.

د سرې زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

_ زموږ له کوره لاړ شه !

سرې ځړيدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان يې لړزېده، په ژړا کې يې وويل:

_دا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه !

سرې غلی و.

نجلۍ وويل:

_د خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويې دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سرې برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدين ورغی، لاسي بتی پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:

_بيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:

_سهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخخه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې رنګ پروت و ، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:

_لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:

_خدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منو په غلا ونيو.

غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې ورې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

_دې دروازې ته زولفی ور واچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غريو کې وويل:

_جانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_حميد راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې !

غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خرې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سږمو ننوت.

غوث الدین ته تږخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه!

_ما پرېږده!

غوث الدین ورو وویل:

_ته هم همداسې فکر کوې؟!

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه ختینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دریم څخه هم د ډبګ د مثالې بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخوت.

اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سرې لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سرې پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سرې پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړې مچ د چایو په ډک ګیلاس کې ولوېد.

سړي په غوسه وویل:

ـ د غوا زویه !

ګیلاس یې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و ، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد ، ولاړ شو ، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر برېښوله..

د سړي زړه اور واخیست، پر زینو کښته شو ، حمید ته مخامخ ودرېد ، په خشکه یې وویل:

ـ د څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وویل:

ـګوره غوث الدین کاکا ! ما ستا خبره ومنله، یوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـ حمید به نور دلته اوسي.

سړي چیغه کړه !

ـنه !

ښځې وویل:

ـته له دې ځایه ورک شه !

د سړي له خولې لاړې باد شوې !!

ـزه دا مینده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !

حمید په کاوړ ورته وکتل !

ښځې وویل:

ـ په تا خو دې یې بلا وګرځي !

غوث االدین چیغه کړه:

ــوژنم دې ! !

ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیت کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له مټه ونیو، چیغه یې کړه !

ــووځه ! ! !

حمید سړی پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولۍ له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سړی یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشې ته یې ګونده ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوخ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ــلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

غوث الدین ورو روان شو ، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد ، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ ، پاېڅه یې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې .. له کوتې ووت، په چوتره یې ورېندار ، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لويي دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او مڼې تللې، پیسې به یې اخیستې، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله..

غوث الدين به د ورځې په خپل كور كې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره كلا ته ورننوت. په ورينداري او ورېرې يې كار نه درلود، د برج كوټه به يې په خپله جارو كوله، د شپې به تر ډېره ويښ و، سهار په خړه به له كلا ووت.

د حميد درک نه و ور مالوم، كلا ته نه راته، خو كله كله به يې اورېدل چې له خپل كاماز موټر سره بل ولايت ته تلى دى.

غوث الدين يو ماخستن تر ناوخته ويښ و، خوب نه ورته، ځو ځله يې د چيلم سرخانې ته اورلګيت ونيو، كوټه به سپين لوګي ونيوله، وروسته به لوګى له ورسى ووت، د ځراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو تو خل...

بيا يې راډيو ور واخيسته، اوږد وغځېد، ستن يې تاو كړه، يو ځاى سندره وه، خوښه يې شوه، سترګې يې پټې كړې، دوه نورې سندرې يې هم واورېدې، بيا خوب ورغى.

يو وخت يوه تېره كوكه پورته شوه، سړى كېناست، راډيو چالانه وه، غوټې بغارې وهلې...

زړه يې ولړزېد، له ځراغ سره لاندې كېنته شو.

نجلۍ د ځا تر څنګ په ځنو كې ناسته وه، چيغې يې وهلې، ويښته يې شكول...

غوث الدين په زوټه وويل:

_څه ټكه راپرېوته؟!

نجلۍ پر خپل مخ نوكارې لګولې...

سړي تر مټ ونيوله، ټكان يې وركړ، چيغه يې كړه!

_څه شوي؟!

نجلۍ كوكه كړه!

_ مور مې!

_مور دې چېرې ده؟

نجلۍ ځا ه ته اشاره وكړه.

د سړي زړه ولوېد ، ځراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سړي چيغه کړه !

_جانکو !

ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې څا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو ځپلۍ وېستې، د ببلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

_پايڅۀ دي ! !

غوث الدين پښو ته وکتل، ځراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکی څاڅکی وينه پرته وه.

سړي لاس ور ووړ، وينه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

_ بتۍ !

غوث الدين پر ببلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه، د ځراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پرېوتل، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لړلې پر وچه ځمکه پرېيستله، جانکو ځراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وينو نرۍ دارې وهلې...

غوټۍ پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سرې ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه !

_ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟!!

د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښۍ لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کېڼ لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

_ستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سرې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلي وېښته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

_ته خونکار یې؟

غوث الدین نبغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:

_نه!!

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست!

_ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

_توبه خدایه، توبه!

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکي چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.

غوث الدین یوې خواته غلی ولاړ و ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت ، یوه بوډۍ چیغه کړه !

ـ مه یې پرېږدئ !

ځوانانو منډه ور واخیسته ، غوث الدین کوټې ته ننوت ، دروازه یې ځنځیر کړه ، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه ، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګرړر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې ، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه ، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !

ـ ووځئ ! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته ، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت ، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د څو لاسي بټیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډۍ په غریو کې وویل:

ـ خدای دې ښه ورځ نه درویني !

بل کلیوال چیغه کړه !

ـ ته خونکار یې !

غوث الدین وویل:

ـ ما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـ درواغ مه وایه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې ، ستا جامې په وینو سرې وې ، ښځه دې وژلې ، بیا دې څاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !

ـ ته ځناور یې !!!

غوث الدين همالته په زينه کې کېناست، کلاشينکوف يې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننږدې شوې، يوه پر زينو وخته، تو يې کړل، لاړې د غوث الدين پر کره پزه وشخېدې.

بوډۍ بېرته پر زينو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور يې پورې کړ، کندو ته يې اوږه ورکړه، وره ته يې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې يې کولې... نارينه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دريڅې ته ورغی، په کلي کې بل ځراغونه ګرځېدل.

زړه يې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر يې پر زنګنو ولګاوه.

يو وخت يې يخنې وشوه، سترګې يې رڼې کړې، د ځراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ يې ونيو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو يې وښوياوه، دروازه يې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا ځراغونه بل وو، په چوتره کې سپينې ريتاړې (نرۍ توتې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتياط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتې پر ژۍ کېناست، پايڅې ته يې وکتل، تکه سره وه.

پښه يې لښتې ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پايڅه ور واوښتې. پايڅه يې وسولوله، ګوتې يې غوړې شوې، شا وخوا يې وکتل، يوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موټ يې ډک کړ، لښتې ته يې ور وغځاوه، پر پايڅه يې ختېه و موښله، يوه ژړغوني غږ يې پر بدن لړزه راوسته!

_د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.

سړی په بېړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

_ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې ځاځکي ځاځکي وينه پرته وه، شونډې يې وخوځېدې:

ـپوهېږم

سړي تر مټ ونیوله، جټکه یې ورکړه، په کاوړ یې وویل:

ـموږ شل کاله ژوند سره کوو، یو بل ته مالوم یو، زه ...

ښځې چیغه کړه !

ـته درواغ وایې ! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو !

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چیغه یې کړه !

ـڅه چتیات وایې ! !

ښځې ژړل ...

سړی د لښتې پر ژۍ کېناست، سر یې وځړېد ، پایڅه یې اوبو ته ور ټیټه کړه.

ښځې په ژړا کې وویل:

ـبې ګناه وینه ده، خدایکه دې پاکه کړه !

سړي په کاوړ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخیسته، مخې ته یې ودرېد ، ورو یې وویل:

ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله وربنداره وژله؟ !

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسویلی ویست.

ښځې په سونګېدا کې وویل:

ـد غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدین په خبره کې ورولوېد:

ـمه یې راباندې وژنه ! !

ښځې په ملنډو وويل:

ـهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې څو ګامه واخيستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ يې وويل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

سړي نيغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـويني به تويې شي !

سړي وويل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتيا شي !

ښځې وژړل:

ـد کليوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور نه وي، مور ته وګوره، دوه تور سري درته ناستې يو.

سړي يوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

ـسمه ده، خو په غوټۍ پام کوه، زه به يو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهېږم !

غوث الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه پېښه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پڅخې واوښت.

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه یې خپل کلي ته یووړه، دوی قسم یاد کړ چې غوث الدین به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشیني ول...ټولو غوث الدین ته ښېراوې کولې، دی یې تر لوند سپي هم بد ایساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارویو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدین درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کلیوال په یوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدین مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخیستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي یې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه یې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، یو دوه ځله د حمید سپین ږیري پلار په ټینګه ور یاده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې یې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تیاری نیوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ   (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ویدېده.

د حمید درک نه و.

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته واښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و ، نبغ د غوتۍ کوټې ته ور روان شو ، نجلۍ ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و ، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شيبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو ، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

ـغواړم چې يوڅه درته ووايم !

نجلۍ هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـګوره لورې ! بده يې مه ګڼه ! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې !

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ـزه ستا ماما يم،بل به دې نو څوک غم وخوري ! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم !

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـغواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم !

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

_ما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:

_ګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولې یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوه ځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کېنې لورته ړنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یوه ځې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوره، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورتېتې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و ، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولې وو ،زنګېدل به، سېپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخې او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نرۍ څوکه به يې پر وليو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې درې څلور ټُفدانۍ ايښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل...

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و ، ځوان پرته له سلامه ښغ د ولاړو کتار کوټې خواته ور روان شو ، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و ، ګړندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې يې يو زوړ ليمڅی هوار کړ، بالښت يې کېښود ، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکرۍ يې د ککرۍ پر جړو ويښتو ورکش کړ، د ليمڅي پر يوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

ـڅنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، يوه پيشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پيشو پسې يې لوټه وويشته، بېرته دالان ته ننوته

حميد وويل:

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حميد سوړ اسويلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ـګوره ! موږ ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:

ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حميد ورو ولاړ شو، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې ځلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګني کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يوائې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله. له ښاه شخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېزه راوړلې، د ښاه په اوبو به یې یوازې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمه کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ثورمونې (پسرلي) لومړۍ ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پرې ښکارېده، کوچنې برګ سخوندر زورونه وهل، په ورو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پرې خوشې شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېنې لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پرې ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ـ بوی خو یې خوږ دی !

غوټۍ وویل:

ـ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژی راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

_کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

_د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

_مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښي دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

_خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

_خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

_ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم

غوټۍ په خواره خوله وویل:

_جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښيږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيداى شي چې يو ګلالى کوچنى مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جينګه کړه:

ـ جانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوى شو ، چېرته لاړ شي، دى...

حميد په خبره کې ورولوېد ، په خشکه يې وويل:

ـ موږ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلى، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځاى دې مزدوري وکي !

له دې سره ولاړ شو ، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځاى پر ځاى ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، د ېګ يې ببرته تناره ته ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه !

ـ حميد کاکا !

غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبى کړ:

ـ غوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد ، چيغه يې کړه !

ـ چېرته؟

غواوي مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پانې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

_تا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستونی تېر کړ، په زوړه يې وويل:

_نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بېړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له ښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوي وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه ځانګو ته يې لاس وروغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يوا ځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

_هغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې

حميد وويل:

_تښتېدلی دی.

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
ـخون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپې غوندې روا دی.

يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وويل:

ـپخپله دی، ورته وګورئ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.

يوه شيبه چو په چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـڅه ته ګورئ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.

ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.

يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل دوه ـ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ايښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته ورې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې ورې تيرې، شنې سپاندې او غرنې سپيره بوټي ولاړ ول.

دوی يوه شيبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.

حميد وويل:

ـبايد پورته وخيژو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

ــسم وايې ! غوټو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حميد وويل:

ــګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوره ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ ځارله..
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ــهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ــچېرته؟

ــهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

ــزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ورولوېد:

ــيو ځادر مې وليد، تور رنګ يې و، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ــنو څه شو؟ پيريانو يوور !

حميد وويل:

ــراځئ چې نږدې ورشو !

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه سترې کوه، هېڅ هم نشته.

ـخو غوثو ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و،وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سره ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
ـګل میره! ته دلته څه کوې؟

کوچنې هلک په بیړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې یې وبېرې کړې، ویې خندل:

ـحمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګي پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې یې لویه ځمځه نیولې وه.

هغې په بیړه ځمځه ورڅخه واخیسته، له اېرو ډکه وه، څنګ ته په ایښي زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، ځړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:

ـدا د اېرو ځمځۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې راویست، پر برغولي یې مړې اېرې پرتې وې، برغولی یې ورو له دېګه لیرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه یوه وړه کاچوغه ور واخیسته، د کچالو له قورمې څخه یې په احتیاط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ یې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وویل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـیوه ګړۍ مخکې.

یوه شیبه غلی و، بیا یې وویل:

ـحمید کاکا راوستم، رایاده یې کړه چې دالان پاک کم

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بیا له تناره څخه اېرې راونه باسې، ته کوچنۍ یې، لاس دې سم نه ور رسیږي، ور ونه لویږي.

له دې سره یې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:

ـسړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـحمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې!

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زوره ونیوه:

ـهو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بېړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د ځا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

ـچېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

ـنه پوهېږم

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

ـلږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوازينۍ ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دی ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

ـښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم

ماشوم دخپل پلار ښېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـجانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېرې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

ـخپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

ـ پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویده وم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـ له دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتې په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله مڼې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـ هه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بېره ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـ خدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـ غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـ نه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

ـ د ښاه د ښرخ غږ پورته شو ، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، او به خړې وې.

جانکو وويل:

ـښاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و ، وچه به بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ښاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ښاه کې يو زنګون او به هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـځه خير، سړي ته به ووايم چې ښوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د ځه لپاره يم وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وويل:

ـنه ! ته ځان مه پاذابوه !

جانکو د باغ د وره خواته روان شو ، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

ـ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د ښو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کئ ! هو رښتيا، يو ښو بوکې ختهرا ابستلی شي؟

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له ببلچې سره لاندې کوز شو، تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خته کې ببلچه ننه ایسته، یوه ببلچه، دوې ببلچې، درې ببلچې... بوکه تر نیمايي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:

ـپورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ښګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له ختیو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ـبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یوازې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بیړه د ځاه د دېوال په ژور شوې ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې یې ببسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته راروان و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یوازې وه، کېناسته، په سر کې یې څرېکه شوه، تندي ته یې لاس ور ووړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و، د ځاه تر ښګ دوې، درې بوکې لنده خته ښکارېدله.

د دروازې کړپ شو، رنګ يې والوت، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...
حميد د کوټې پرده يوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلي وې، غاړه يې خولې وه، تار تار لانده ويښتان يې پر تړلي تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بو ال ته ور ونښوېده، څنګونه يې پر خپل ټټر پورې ونيول، غلې کېناسته غاښونه يې يو پر بل لګېدل، ټکا ترې ختله..

حميد په غوسه وويل:

ـليونتوب مه کوه!

کوم غږ يې وانهورېد:

حميد ژر ژر ته ابښي له چايو ډکه پياله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه يې د ګوليو پاکټ راويست، ښځې ته يې ونيو، ورو يې وويل:

ـتندۍ دې زخم دی، د څاه د بيلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حميد په سړه سينه وويل:

ـته خو هوښياره يې، ته څنګه...

غوټۍ چيغه کړه!

ـله څاه نه په ختو لړلي خولۍ را ووته، زرينه خولۍ يوا ځې تا په سروله، نه دلته پيدا کيږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، ووايه! له څاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حميد تندی تريو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د څاه په ختو کې راوخته

حميد په خپلو تورو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپينه خولۍ يې له سره ولوېده، ورو يې وويل:

ـته له ما سره خوشاله يې؟

ښځه ربړد بدله...

حمید چیغه کړه !

ـته په ما ګرانه يې، بد مې نه در باندې لوربږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حمید یوه شېبه غلی و ، بیا یې یودم وژړل...ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې...

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل... وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سرې سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو ، په غریو کې یې وویل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ ځو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ځاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د ځاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شيدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې يوې بلې خوا ته وکتل، په زوته يې وويل:

_ګل ميره!

پيشو ميو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پيشو د شيدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پياز په ګوتو ورغی، پياز پر تيغنه ولګېد، کړپ شو، پيشو منډه واخيسته.

غوټۍ د يګ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنيو ښانګو ته غړۍ وراوږده کړې وه.

شاوخوا يې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخيستل، د منو ونې تکې سپينې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نيولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په يوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې يې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته يې لاس ور وغځاوه، پړی نيم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته يې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نيولې وې، ژامه يې يوې ، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ يوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټيټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی يې ټينګ ونيو، غوا منډه واخيسته، ښځه پرمخې پرېوته، پړی يې پرېښود،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه يې ورې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې يې خاورې ننوتې، ويې ټوخل، د خپل ټکري پيڅکه يې پر خوله تېره کړه، سترګې يې رنې کړې، د ولاړېدو لپاره يې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې يې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې يې لندې شوې، لاس يې له خاورو راويست، ګوتې يې وسولولې، سربښناکه وې، لاس يې پزې ته ور ووړ، بوی يې نه ته، د غروب سرخۍ ته يې ونيو، ګوتې يې تورې وې.

ځمکې ته يې وکتل، کيڼ لاس يې د يوه بنيادم پر سپېره لاس ايښی و، زړه يې ولړزېد، چيغه يې کړه، شاته يې ټوپ کړ، پښه يې وښويده، بېرته پرمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا يې وهله، ورو يې سترګې وغړولې، ګاړګوتې وينښته يې د يو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې يې رډې راوختې، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سيکه يې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې يې يو پر بل لګېدلې، لاندې يې وکتل، د يو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، بېرته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په رډو سترګو له خاورو راوتلې لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، تڼيګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره وېښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټې په څير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې ورېږدېدې:

ـ جا، جا، جانکو !

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لاړې راووتې، لاندې يې وکتل، د سړي غاړه تر نيمايې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وينه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، تږخې واخيسته،کانګو ونيوله، مخ يې کوږ کړ، وېې ګرځول، سړي ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندي د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې څګونه را ووتل، پر سترګو يې تياره راغله، مخامخ رړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پانې وې، تر پاڼو پورته سپينه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې يې نرۍ څړيکه تېره شوه، کيڼ لاس يې پر څمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه يې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ـ زه، زه چېرته يم

کوم خواب يې وانه ورېد.

پر ښې لاس يې زور راووست، لاس يې پوست ولګېد، ورو يې ور وکتل، لاس يې د يوه بنيادم پر لوڅه ببره سينه پروت و. خوله يې وازه کړه، د چيغې غږ راونه ووت، خرهاری يې شو، کيڼ بغور يې لوند ورته واښېد، ورو يې

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينښتو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سرې پر لوڅو سپينو سترګو لګېدله.. ښځې ځو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي.

د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

ـ غوټۍ !

ښځه د تاک پاڼو ته ورو ښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې...

د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوا ځې خرهاری راووت.

د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکرۍ يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کوررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کرپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

ـ غوټۍ !

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښنه يې د دروازې تر ليخکه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوټې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پريوته.

بتې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې ، وړې لوټې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل متې ته لاس ور ووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پرېوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر ارخ ړنګه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نرۍ تراده ترې ویسته، تر متې یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.

حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې د بوال ته کوږ و، په راوتلو ړږو سترګو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

_جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېدلې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر وینټو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.

سړی یو دم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

_زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د ځاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، خنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جیبه یې ګنې کونجیانې (کلیاني) راوېستې، د لرګي صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ـ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ـ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:

ـ دې تبر د ډېرو غړی خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکي د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته رنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلې ټېر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ـ ستا پلار هم ما وواژه، د سپي زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوښو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبرې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو ، چیغه یې کړه:

ـ پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټړوان ته ورکم.

سړی غلی شو ، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ پوهیږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:

ـ زه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم میراث وه، نو دا جایداد ، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په ښټ کې راشین شو ، هیڅ مې نه وو ورته ویلي، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولی، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته ووایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماختن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور تېوخی واورېد ، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بیرته یې وویل:

ـ پوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانهورېد.

ـستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړی مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و ، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يوائې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې رېږدېدلې لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

ـهه ! دا يې هم چاړه !

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستوني ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښی سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاړګوتې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و ، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خرهاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدی په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو ، ما يې يوائې پر سپينو پايڅو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و ، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شپېه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو ، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وويل:

ـ اوس يو اځې ته پاتي يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.

د ښځې خرهارۍ ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه را باسي، بس! يو اځې مخ او ځان يې لړ پاکوالی رانه غواړي ته وو ايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په ويښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمۍ د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مرۍ کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهارۍ را ووت.

باغ ته ننوته، د مڼو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايي يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د مڼو سپين ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو ، بېرته شا پر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و ، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بټې سپينه رڼا د مڼو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نږدې غږ واورېد:

ـغوټۍ !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سړه ساه ویسته، چو په چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې..

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښۍ پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستونې ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بېړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شیبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

ـغوټۍ زویه !

ښځې په حیرانۍ ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته ځنډ ورکړ، چیغه یې کړه !

زه یم، غوث الدین !

د ښځې په ستوني کې خرهارۍ شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

ـ لا لا !

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

ـ هر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

د لیکوال چاپ شوي اثار:

سره سیلۍ	(د لنډو کیسو ټولګه)
مینه	(د لنډو کیسو ټولګه)
د واورې سړی	(د لنډو کیسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه	(ناول)
رڼا	(ناول)
بوربوکۍ	(ناول)
خونکار	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پیښې	(ژباړه)

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

- **اسلام او مذهب :**

- د روژي ډالی ———— ډاکتر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ———— مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسي ———— مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ———— ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ———— مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **ساينس او تخنيک :**

- د ړنا کړکی (د کمپيوټر زده کړه) ———— عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکتيويتي ———— ليکوال: پوهنوال ډاکترنظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ———— عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ———— ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **سپورټ او روغتيا :**

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ———— ژباړن: ډاکترمحمدرقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ———— Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ———— ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر ويبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ________ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ________ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټې ________ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ________ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ________ ليکوال: ځارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ________ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ________ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ________ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ________ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ________ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ تړون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ________ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ________ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ________ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

پای